

Czwartek, 15 lutego 2007 r.

5. zwraca się do Komisji o podniesienie kwestii Tybetu i wznowienia rozmów między obiema stronami przy okazji negocjacji kolejnej umowy ramowej o partnerstwie i współpracy między UE i Chinami oraz o informowanie Parlamentu o przebiegu dialogu między rządem Chińskiej Republiki Ludowej a wysłannikami Jego Świątobliwości Dalaj Lamy w roku 2007 i w latach kolejnych;
6. wzywa prezydencję Rady do przyjęcia oświadczenia wskazującego, w jaki sposób UE może ułatwić postęp w kierunku pokojowego i opartego na negocjacjach rozwiązania kwestii Tybetu;
7. wzywa Komisję, Radę i rządy państw członkowskich do współpracy ze Stanami Zjednoczonymi i innymi krajami spoza UE w wysiłkach na rzecz ułatwiania dialogu między rządem Chińskiej Republiki Ludowej a Dalaj Lamą;
8. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich, prezydentowi, rządowi i parlamentowi Chińskiej Republiki Ludowej oraz Jego Świątobliwości Dalaj Lamie.

P6_TA(2007)0056

Sytuacja w Iraku

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie uchodźców z Iraku

Parlament Europejski,

- uwzględniając wcześniejsze rezolucje w sprawie prawa uchodźców do ochrony międzynarodowej,
 - uwzględniając poprzednią rezolucję w sprawie sytuacji w Iraku,
 - uwzględniając Konwencję ONZ dotyczącą statusu uchodźców z 1951 r. (konwencja w sprawie uchodźców) oraz Protokół ONZ dotyczący statusu uchodźców z 1967 r.,
 - uwzględniając pilny apel Wysokiego Komisarza ONZ ds. Uchodźców z dnia 7 lutego 2007 r. o wzmocnienie międzynarodowego wsparcia dla krajów przyjmujących uchodźców z Iraku, jak również uwzględniając zawiadomienie Wysokiego Komisarza ds. Uchodźców w sprawie powrotów oraz stanowisko w sprawie zapotrzebowania Irakijczyków zamieszkujących poza terytorium Iraku na międzynarodową ochronę z dnia 18 grudnia 2006 r., a także dokument Wysokiego Komisarza ds. Uchodźców z dnia 8 stycznia 2007 r. zatytułowany „Dodatkowy apel o odpowiedź na sytuację w Iraku”,
 - uwzględniając „Przewodnie zasady wysiedlenia wewnątrz kraju” wydane w dniu 11 lutego 1998 r. przez Specjalnego przedstawiciela sekretarza generalnego ONZ ds. osób wysiedlonych wewnątrz kraju,
 - uwzględniając dyrektywę 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony⁽¹⁾ (dyrektywa kwalifikacyjna),
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 regulaminu,
- A. mając na uwadze, że przemoc oraz działalność przestępcza w Iraku obejmuje napady z bronią, porwania dla okupu, nękanie, zabijanie osób zaangażowanych w działania polityczne lub związane z odbudową kraju, czystki etniczne, działania sabotażowe skierowane przeciwko infrastrukturze cywilnej, takie jak niszczenie linii wysokiego napięcia lub rurociągów naftowych oraz regularne masowe ataki bombowe lub ataki z wykorzystaniem innych materiałów wybuchowych skierowane w ludność cywilną, w wyniku których setki tysięcy ludzi są wbrew swojej woli wysiedlane w obrębie swojego kraju lub za granicę, głównie do Jordanii i Syrii, ale także do Egiptu, Libanu, Turcji, Iranu oraz do dalej oddalonych miejsc, w obliczu kryzysu na skalę niespotykaną dotąd na Bliskim Wschodzie,

⁽¹⁾ Dz.U. L 304 z 30.9.2004, str. 12.

Czwartek, 15 lutego 2007 r.

- B. mając na uwadze, że wiele grup w Iraku nadal cierpi z powodu prześladowań, zwłaszcza osoby wykształcone, kobiety, Irakijczycy zatrudnieni przez kontrahentów zagranicznych, ONZ oraz inne organizacje międzynarodowe łącznie z organizacjami pozarządowymi, a także mniejszości etniczne i religijne, takie jak chrześcijanie, żydzi oraz mandaici; mając również na uwadze, że osoby wysiedlone w obrębie Iraku są niejednokrotnie ofiarami naruszeń praw człowieka wynikających z różnic etniczno-religijnych lub mających podłoże polityczne lub przestępcze; mając na uwadze fakt, że poziom bezpieczeństwa obywateli krajów trzecich, bezpieczeństwa, a w szczególności 34 000 uchodźców palestyńskich oraz tysięcy uchodźców z Turcji, Iranu oraz Syrii przebywających w Iraku drastycznie się obniżył,
- C. mając na uwadze, że według szacunków Organizacji Narodów Zjednoczonych 1,8 mln Irakijczyków jest wysiedlonych na terenie Iraku, a około dwóch milionów Irakijczyków uciekło z kraju,
- D. mając na uwadze, że co miesiąc 50 tys. osób próbuje opuścić Irak oraz że kraje sąsiadujące ograniczyły dostęp uchodźców do ubiegania się o azyl zmuszając wielu z nich do powrotu do Iraku lub narażając ich na schwytanie na granicy,
- E. mając na uwadze, że uchodźcy otrzymują skąpą pomoc humanitarną ze strony Wysokiego Komisarza ONZ ds. Uchodźców oraz Międzynarodowego Komitetu Czerwonego Krzyża, choć warunki, w których przebywają uchodźcy oraz pozostali wysiedleni Irakijczycy są coraz gorsze (ograniczony dostęp do wody, żywności, paliwa i leków); mając także na uwadze apele organizacji humanitarnych o odpowiednie fundusze pozwalające zaspokoić rosnące potrzeby na terenie Iraku i w krajach sąsiadujących,
- F. mając na uwadze, że kilka krajów, w których schronili się uchodźcy z Iraku, ogranicza wjazd na swoje terytorium, jak również narzuca restrykcyjne wymogi pobytu, takie jak ograniczenie zakresu tymczasowej ochrony lub utrudnianie przedłużenia wizy do tego stopnia, że większość Irakijczyków szybko traci status prawny;
- G. mając na uwadze, że stosunek większości państw członkowskich UE do przyjmowania uchodźców z Iraku jest równie restrykcyjny, z wyjątkiem Szwecji,
- H. mając na uwadze, że w myśl zwyczajowego prawa międzynarodowego istnieje zobowiązanie prawne polegające na niewydalaniu uchodźców, którym grozi prześladowanie i poważne niebezpieczeństwo, a także na zezwoleniu osobom uciekającym przed szerszymi naruszeniami praw człowieka oraz powszechną przemocą na wjazd do danego kraju, przynajmniej tymczasowo, w celu rozpatrzenia ich wniosków o przyznanie statusu uchodźcy,
- I. mając na uwadze, że Egipt (niebędący krajem granicznym z Irakiem) udziela schronienia dużej liczbie uchodźców, natomiast Syria, gdzie przebywa duża część uchodźców z Iraku, nie uznaje już systemu tymczasowej ochrony, który był dotychczas stosowany bez ograniczeń;
1. wzywa państwa sąsiadujące z Irakiem do natychmiastowego wywiązania się z prawnego obowiązku przyjmowania uchodźców, w szczególności tych, którzy utknęli na granicach wspomnianych państw, i którzy należą do mniejszości szczególnie narażonych, takich jak bezpieczeństwa Palestyńczyków oraz mniejszości religijne i etniczne;
 2. z zadowoleniem przyjmuje niedawny apel Wysokiego Komisarza ONZ ds. Uchodźców wzywający do dodatkowego wsparcia międzynarodowego w celu sfinansowania jego działań na rzecz wysiedlonej ludności irackiej, w obrębie ich kraju, jak i do państw sąsiednich, a także na rzecz uchodźców z innych krajów przebywających w Iraku; domaga się, aby UE i państwa członkowskie, a także inni międzynarodowi darczyńcy odpowiedzieli na apel Wysokiego Komisarza ONZ ds. Uchodźców i zapewnili wsparcie dla programów na rzecz irackich uchodźców oraz ludności wysiedlonej na terytorium Iraku, Syrii, Libanu, Turcji i Iranu, a także Egiptu; uznaje, że jest to kwestia niezwykle nagląca i domaga się, aby przekazać na ten cel znaczną część budżetu UE przeznaczonego na programy w Iraku;
 3. uznaje pomoc wspólnoty międzynarodowej za element o podstawowym znaczeniu dla zmniejszenia cierpienia setek tysięcy uchodźców irackich i ludności wysiedlonej, a także osób uciekających z kraju, w związku z tym domaga się, aby Komisja i państwa członkowskie poparły wysiłki Wysokiego Komisarza ONZ ds. Uchodźców w dziedzinie ochrony mającej na celu zapewnienie minimalnej ochrony przed zatrzymaniem i wydalaniem z kraju oraz wprowadzenie zakazu karania w przypadkach nielegalnego wjazdu na teren danego kraju; jak również zapewnienie dostępu do edukacji, odpowiednich warunków bytowych, podstawowej opieki zdrowotnej i innych podstawowych usług dla ludności przebywających na terytorium Iraku, jak i poza nim;

Czwartek, 15 lutego 2007 r.

4. zwraca się do wielu państw-darczyńców, które niechętnie podejmowały kwestię poważnego problemu uchodźców irackich w regionie, aby uwzględniły fakt, że władze Iraku oraz rządy krajów sąsiednich dotkniętych problemem najwyraźniej nie są w stanie w pełni sobie z nim poradzić, oraz aby ponownie rozważyły konieczność udzielenia krajom przyjmującym pomocy finansowej w celu rozłożenia kosztów związanych z problemem uchodźców poprzez stworzenie tym uchodźcom możliwości osiedlenia się w krajach trzecich;
5. z zadowoleniem odnotowuje międzynarodową konferencję na temat humanitarnej pomocy na rzecz uchodźców i ludności wysiedlonej na terytorium Iraku, jak i do krajów sąsiednich, która ma się odbyć 17 kwietnia 2007 r. w Genewie; wzywa Radę, Komisję, władze w regionie i wspólnotę międzynarodową do pełnego udziału w tej konferencji i udzielenia odpowiedniego wsparcia finansowego;
6. zwraca się z prośbą do państw członkowskich UE i wspólnoty międzynarodowej, w ramach międzynarodowego podziału kosztów, do zaangażowania się w przesiedlenie uchodźców irackich i bezpaństwowców, w tym uchodźców palestyńskich z Iraku przebywających w tym regionie;
7. odnotowuje wysiłki podjęte przez rząd Szwecji, wzywa jednak państwa członkowskie UE do szybkiego i sprawiedliwego rozpatrywania wniosków ubiegających się o azyl Irakijczyków, zgodnie z powyżej cytowanym zawiadomieniem Wysokiego Komisarza ONZ ds. Uchodźców z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie powrotów oraz stanowiskiem, i do wywiązywania się z zobowiązań wynikających z prawa międzynarodowego i wspólnotowego dotyczących przyznania statusu uchodźcy lub dodatkowej ochrony tym, którym grozi prześladowanie lub poważne niebezpieczeństwo;
8. uznaje również wysiłki na rzecz pomocy irackim uchodźcom podejmowane przez państwa w tym regionie, które nie graniczą z Irakiem, takie jak Egipt; zwraca się do Egiptu z prośbą o kontynuowanie działań na rzecz irackich uchodźców poprzez pozostawienie otwartych granic i poprawę warunków uchodźców; wzywa kraje przyjmujące Irakijczyków to przestrzegania ich podstawowych praw i zapewnienia im dostępu do podstawowych usług, takich jak opieka zdrowotna i edukacja;
9. odnotowuje wkład regionalnych władz kurdyjskich w pomoc społecznościom chrześcijańskim, które zostały wysiedlone w obrębie kraju;
10. wzywa rząd iracki, władze lokalne, regionalne i religijne oraz koalicję sił wielonarodowych w Iraku do podjęcia natychmiastowych działań, aby poprawić bezpieczeństwo wszystkich uchodźców oraz ludności wysiedlonej wewnątrz Iraku i położyć kres praktykom dyskryminacyjnym;
11. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji, Radzie, Wysokiemu Komisarzowi ONZ ds. Uchodźców, Sekretarzowi Generalnemu Ligi Arabskiej, Dyrektorowi Generalnemu Organizacji Konferencji Islamskiej, rządów i parlamentom Iraku, Iranu, Syrii, Jordanii, Libanu, Egiptu, Turcji, a także państwom członkowskim Rady Współpracy Państw Arabskich Zatoki Perskiej oraz władzom Autonomii Palestyńskiej.

P6_TA(2007)0057

Gwinea

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie Gwinei

Parlament Europejski,

— uwzględniając art. 115 ust. 5 Regulaminu,

- A. głęboko zaniepokojony ogłoszeniem przez prezydenta Lansany Conté stanu wyjątkowego w dniu 13 lutego 2007 r. w następstwie strajku generalnego rozpoczętego w dniu 10 stycznia 2007 r. przez gwinejskie związki zawodowe i społeczeństwo obywatelskie, wysuwające postulaty gospodarcze i społeczne, oraz gwałtownego stłumienia przez siły bezpieczeństwa pokojowej demonstracji, jaka miała miejsce w dniu 17 stycznia 2007 r. w Konakry,